

ACBAR

Humanitarian Action in Afghanistan: Towards the World Humanitarian Summit and Beyond

World Humanitarian Summit Position Paper

director.acbar@gmail.com

<http://www.acbar.org>

Following the WHS Afghanistan National Consultation in May 2015, ACBAR have produced a position paper which discusses the humanitarian situation in Afghanistan with a particular focus on the four themes of the WHS: humanitarian effectiveness, reducing vulnerability and managing risk, transformation through innovation, and serving the needs of people in conflict. The paper also provides recommendations to see humanitarian action in Afghanistan strengthened.

ACBAR was created in August 1988 and has been providing the framework within which NGOs and civil society, the Afghan Government, the UN and bilateral donors can exchange information, share expertise and establish guidelines for a more coordinated, efficient and effective use of resources providing humanitarian and development assistance to the Afghan people. ACBAR's activities have focused heavily on information sharing with its members and to the aid community in general; coordination of activities at the national and regional levels and advocacy on a variety of humanitarian and development issues.

The World Humanitarian Summit (WHS) will be held in Istanbul, Turkey on the 26th-27th May 2016. This is the first global summit of its size and scope to be held on humanitarian action. It is an initiative of the United Nations Secretary-General to bring the global community together in order to map out a new humanitarian approach that is more effective and inclusive, and more representative of the needs and challenges of millions of people today and in years to come. With the humanitarian system is being stretched to its maximum across the globe, with crisis's in South Sudan, Syria, Iraq, and the Central African Republic and the Ebola crisis, **Afghanistan must not be forgotten.**

In 2015, after years of conflict and turmoil, Afghanistan has made many achievements in sectors ranging from agriculture, education, health, governance to infrastructure. The country now finds itself at the beginning of 'The Transformation Decade'; Spanning from 2015 to 2024, this is a period of political, economic, and military transition.

To maintain effectiveness during this time, humanitarian action must understand, and where necessary adapted to these transitions to ensure that those affected by conflict or disasters are not left behind. According to the United Nations, an estimated 7.4 million people are in need of urgent humanitarian assistance in Afghanistan in 2015.

Deteriorating security conditions, a complex and challenging humanitarian situation, recurrent natural disasters and the possible reduction in international aid require the humanitarian community to devise more innovative, sustainable, and long-term solutions to see humanitarian action strengthened and ultimately create a more dignified life for affected Afghan communities.

1) Humanitarian effectiveness

In a context of continued conflict, propensity to natural disasters, protracted displacement, and insufficient access to basic needs, the humanitarian community must be prepared for a sustained humanitarian effort for the coming years. A process of effective inclusion of stakeholders on all levels is therefore required. As part of this effort, people affected by disasters must be empowered, rather than made dependent. The humanitarian community should increase substantive consultations and engagement with affected communities to ensure greater sustainability of humanitarian projects and services. An increase of physical donor presence at a regional level would allow for improved communication, empowerment and support of regional bodies.

There is an overlap between acute and chronic emergencies in Afghanistan and missing links between emergency responses and long-term development. A cyclical humanitarian response is neither dignified for people in need nor cost-effective for donors. Increased development and state action must take place to address some of the underlying drivers of humanitarian needs to foster long-term recovery, starting with better aligning humanitarian relief to development goals and activities. Given the growing gap between humanitarian needs and resources, humanitarian and development actors should jointly explore the cost-effectiveness of current crisis responses (for example the recurrent natural disasters which occur year on year) and the overall humanitarian system; introduce innovative technologies and processes, and invest in resilience building, risk reduction, and preparedness for both response and recovery.

Independent and needs-based humanitarian aid flow to Afghanistan is paramount to ensuring, impartial and neutral access to affected communities. The Humanitarian Response Plan (HRP) and the Common Humanitarian Fund (CHF) are therefore framed outside the national Aid Management Policy (AMP) and the Tokyo Commitments which ask for 80% alignment with National Stability Program 50% of aid to be on-budget. Humanitarian action is globally accepted to be ring-fenced from these mechanisms to ensure the impartiality. It is an absolute imperative that this continues.

ACBAR Picture: Do Not Forget Afghanistan Campaign

2) Reducing vulnerability and managing risk

Emergency response preparedness is a proven effective and more efficient way to reduce overall vulnerability and manage risk. This approach should not be restricted to natural disasters but be expanded also to address political or socio-economic crises. The WHS Afghanistan National Consultation held in May 2015 highlighted risks in Afghanistan as:

- Natural disasters including floods, drought, landslides, avalanches, affect over 200,000 people per year; these disasters occur year on year and are therefore easily predictable.
- Climate change creates less predictability which has an impact on the country's natural resources.
- Inefficient land water management creates environmental derogation in addition to social inequalities
- Armed conflict
- A large scale return of Afghans returnees from Pakistan, Iran and other countries.
- Poor access to poor and vulnerable communities due to security concerns. Additionally, Geographical constraints prevent access to locations prone to natural disasters.
- Gender inequity – Natural disasters have a disproportionate impact on women. Ways must be found to incorporate the broader participation of women and other vulnerable groups to ensure they have an input into strategies for disaster risk reduction and humanitarian response.
- A lack of sufficient information for reducing vulnerability and managing risks.

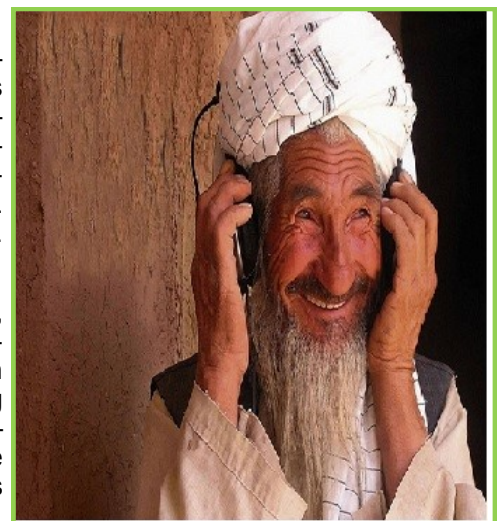
A systematic resilience approach to disaster response should increasingly be channeled through local and national actors, to build capacities and increase sustainability. At a national level the humanitarian community should engage more with the National Disaster Management Commission in terms of capacity building, analysis and planning; further, a national disaster management policy which considers disaster risk reduction should be implemented in all regions of the country. At a provincial level, the humanitarian community should engage more with Provincial Disaster Management Committee to map hazards which can then be anticipated and planned for in humanitarian and development programs. At a local level, the humanitarian community should have more engagement with District Disaster Management Committee to raise awareness of the risk reduction concepts and methodologies. At community and district levels, it is necessary to better incorporate indigenous knowledge and local experience into community action plans. More should be done to empower vulnerable communities to help themselves, among others through the Community-based Disaster Risk Management Teams. This could be achieved by educating communities in how to respond to emergencies through radio, drama, brochures, or incorporating messages related to disaster response and disaster risk reduction into school curriculums or other educational or religious institutions.

More flexible, multiyear funding and investment in contingency planning for prepositioned capacities before the crises take place is needed. Early warning systems should become a priority, placing emphasis on the improvement of participation of at-risk population and strengthening information to them. More attention should be paid to people livelihoods, how they are affected by natural disasters and conflicts and promote actions that protect and diversify people's livelihoods to enhance their resilience and reduce humanitarian assistance needs. More research and analysis is needed to help the humanitarian community respond to disasters and manage risks. To enable the progress, the humanitarian community needs to systematically share experiences to ensure that they are learning from the natural disasters and humanitarian crises which occur year on year. Donors need to put more money into this type of research.

3) Transformation through Innovation

Innovative information management: Powerful tools of communication, including radio and phone coverage, should be utilized to disseminate messages related to emergencies. This also includes more communication through Community Development Councils (CDCs), schools, mosques, and clinics etc. Mapping these different communication modes will enable faster, up to date information relating to emergencies to be shared with the humanitarian community. Better early warning systems, inclusive of media messages, SMS, radio etc. should be used to communicate threats and hazards.

Innovating partnerships: There are many sectors with technical, managerial, information, operational capacities that should be more involved in humanitarian action. The humanitarian community should find new ways to engage with the private sector who are sometimes the best innovators in terms of having their business stay ahead of socio-economic challenges. Public-private partnerships that work well in humanitarian and development settings should be mapped and enhanced to meet humanitarian challenges, with a strong focus on humanitarian principles compliance.

ACBAR Picture: Do Not Forget Afghanistan Campaign

Innovation in human capital: Humanitarian Action requires innovative, professional and dedicated minds, evolving from pure technical experts and implementers to process facilitators, analyzers, mediators, and practitioners. Additionally, Madrasahs graduates are very much unrepresented in humanitarian organizations in Afghanistan. This creates an unbalanced perception of impartiality. One INGO is teaching a module on humanitarian principles and practices to graduates of Islamic Madrasahs for the purpose of enabling more Madrasah students to become humanitarian aid workers. More projects like this should be encouraged

4) Serving the needs of those in conflict

Afghanistan's protracted internal armed conflict, insurgency, and political instability have internally displaced over 700,000 Afghans. As of 30 April 2015, 1,989 Afghans were injured and 978 Afghan civilians killed in conflict situations, throughout the country. Aid workers are also increasingly becoming victims. One aid worker killed in their line of duty is one too many. In 2014, 36 aid workers were killed and 95 wounded throughout Afghanistan. By June 2015, as many as 26 NGO workers have been killed, 17 wounded and 41 abducted.

ACBAR Picture: Do Not Forget Afghanistan Campaign

The humanitarian space in Afghanistan is increasingly shrinking. Delivery of humanitarian relief to affected populations has been frustrated by those who are wary of aid agencies' due to a lack of understanding and trust of their work, agenda and principles which guide their work. NGOs therefore often find themselves stuck 'between a rock and a hard place' in the delivery of their duties and face obstacles from both State and non-state groups. There are concerns that humanitarian space may decrease further in 2015 as criminal groups, currently loosely controlled by the GiROA and other militant groups, become less 'controllable' and potentially more violent.

Responding to crises is complex and costly. Renewed focus must be given to humanitarian conflict response. Many NGOs remain under pressure from donor governments to direct humanitarian aid in certain ways, with political objectives often defining humanitarian interventions, placing humanitarian workers and beneficiaries at risk. In many conflict-affected areas, information on needs is non-existent and gathering assessment data has become an impossible task. Without this information, it is almost impossible to capture baseline data and apply appropriate analysis to understand protection and humanitarian assistance gaps. This, in turn, affects the ability of humanitarian actors to advocate for effective response and contributes to a poor donor understanding and a reluctance to make humanitarian funding available. A clear commitment to a needs-led humanitarian response and the halting of 'hearts and minds' funding must be enforced by donors during the next critical transition phase. This will help ensure that humanitarian actors achieve long-term acceptance and that aid to meet basic service needs is allocated evenly across the most vulnerable areas.

A key focus of the WHS will be to see how to make accountability more robust, of all stakeholders, but particularly duty bearers and Member States. It is of utmost importance that the international community uses this opportunity to reaffirm the shared value of humanitarian principles of humanity, neutrality, impartiality and independence. The humanitarian principles emerged from International Humanitarian Law and are based on a common understanding that humanitarian action is driven by a sense of humanity, a willingness to relieve human suffering, regardless of culture, origins or religion. They are encompassed within the core of key humanitarian references, such as the Code of Conduct for the International Red Cross and Red Crescent Movement and Non-Governmental Organizations (NGOs) in Disaster Relief or the European Consensus on Humanitarian Aid.

Key recommendations:

In moving towards the World Humanitarian Summit and beyond, the Afghanistan humanitarian community should:

- Re-affirm their commitment to respect and promote the humanitarian principles of humanity, neutrality, impartiality and independence and re-affirm the value of the humanitarian imperative;
- Re-affirm the good practice of Humanitarian Donor-ship and commit to ensuring a full-scale separation of humanitarian response from military objectives by delinking humanitarian aid from political, security and military agendas during and beyond transition;
- Re-affirm and protect the fundamental right for all affected people, regardless of gender, disabilities and backgrounds to access humanitarian aid;
- Prioritize and fund needs-based humanitarian programs that target vulnerable groups, particularly women and children, and persons with disabilities, and invest further in strengthening humanitarian coordination, financing and leadership mechanisms in order to improve the quality, relevance and timeliness of humanitarian responses.
- Provide support to Afghan institutions, NGOs and local communities to help build disaster management and response capacity through increased funding to local humanitarian preparedness and disaster risk reduction programs.

Humanitarian Principles

Humanity: Human suffering must be addressed wherever it is found. The purpose of Humanitarian action is to protect life and health and ensure respect for human beings.

Neutrality: Humanitarian actors must not take sides in hostilities or engage at any time in controversies of a political, racial, religious or ideological nature.

Impartiality: Humanitarian action must be carried out on the basis of need alone, giving priority to the most urgent cases of distress and making no distinctions on the basis of nationality, race, gender, religious belief, class or political opinions.

Independence: Humanitarian action must be autonomous from the political, economic, military or other objectives that any actor may hold with regard to areas where humanitarian action is being implemented.

ACBAR Picture: Do Not Forget Afghanistan Campaign

اداره هماهنگی کمک های بشری و انکشافی برای افغانها

اکبر در اگست سال 1988 تاسیس گردیده و چوکاتی کاری را تهیه می نماید که بوسیله آن سازمان های غیر دولتی، دولت افغانستان، سازمان ملل متحد و تمویل کنندگان میتوانند غرض تبادلہ معلومات، شریک ساختن تجربیات، و ساختن رهنمودها به خاطر هماهنگی بیشتر، و استفاده مفید و موثر منابع که کمک های بشردوستانه و انکشافی را فراهم میسازد با هم همکاری نمایند. به طور عموم فعالیت های اکبر روی شریک ساختن اطلاعات با اعضای خود و جامعه مدد رسان، هماهنگی فعالیت ها در سطوح ملی و ساحوی و دادخواهی در موضوعات مختلف بشری و انکشافی تمرکز دارد.

نشست سران نهاد های بشردوستانه به تاریخ 26-27 ماه می سال 2016 در شهر استانبول کشور ترکیه دایر میگردد که از نگاه گستردگی و وسعت خویش اولین نشست سران نهاد های بشردوستانه میباشد. این ابتکار سکرتر جنرال ملل متحد بوده که جامعه جهانی را گردهم قرار دهد تا یک روش بشردوستانه جدید، موثر و جامع را ترتیب نمایند که بیانگر نیازها و چالش های میلیون ها مردم امروزی و آینده باشد. با وجود سیستم بشردوستانه که به شکل وسیع در سراسر جهان گسترش یافته است مانند بحران سودان جنوبی، سوریه، عراق، جمهوری افریقای جنوبی و بحران ایبولا، افغانستان نباید فراموش گردد.

در سال 2015، بعد از آشوب و کشمکش های داخلی، افغانستان دست آورد های زیادی در بخش های مختلف از قبیل زراعت، معارف، صحت، حکومت داری، و ایجاد زیربنا ها داشته است. حالا یعنی از سال 2015 الی 2024 کشور در دهه تحول قرار دارد، و این تحول سیاسی، اقتصادی، و نظامی خواهد بود.

فعالیت های بشردوستانه باید برای حفظ موثریت این دوره درک گردد و در هنگام نیاز همراه با این تحولات سازگار شود تا اطمینان بدست آید که مردم متأثر از این درگیری ها و مصیبت ها فراموش نشده اند.

طبق تخمین سال 2015 سازمان ملل متحد، در افغانستان 7.4 میلیون تن به کمک های عاجل بشردوستانه نیاز دارند.

وخیم شدن وضعیت امنیتی، وضعیت پیچیده و پر چالش بشردوستانه، بازگشت آفات طبیعی و کاهش احتمالی کمکهای بین المللی نیازمند این است که جوامع بشردوستانه راه حل ابتکاری، دایمی و دراز مدت را ترتیب نمایند تا فعالیت های بشردوستانه زندگی آبرومندان را برای جوامع آسیب دیده افغان بوجود آورد.

تصویر اکبر: کمپاین افغانستان را فراموش نکید

1) موثریت کمک های بشردوستانه

در جریان کشمکش های متمادی، احتمال وقوع آفات طبیعی، بیجا شدن های طولانی مدت و دسترسی ناقص به نیاز های اساسی، باید نهاد های بشردوستانه آماده تلاش های مداوم برای سال های بعدی باشند و در این قسمت اشتراک موثر تمام شرکای سطوح مختلف لازمی پنداشته میشود. به عنوان قسمتی از این تلاش ها مردم به جای اینکه محتاج باشند باید توانمند گردند. جوامع بشر دوستانه باید مشاوره متداوم و تعهدات خویش را با جوامع آسیب دیده افزایش دهند تا خدمات و پروژه های بزرگتر و پایدار بشردوستانه را تامین نمایند. موجودیت تمویل کنندگان بیشتر ساحوی باعث انکشاف، تقویت، و حمایت ادارات ساحوی میگردد.

در افغانستان فصلی مشترک بین حالات اضطراری حاد و مزمن و عدم ارتباطات میان رسیدگی به حالات اضطراری و انکشاف طولانی مدت وجود دارد. پاسخ گوئی گردشی بشردوستانه نه تنها برای مردم آبرومندان نبوده بلکه به تمویل کنندگان نیز سودمند تمام نمیشود. بخاطر بهبود طولانی مدت باید پیشرفت های بیشتر و فعالیت های دولت بخاطر رسیدگی به بعضی گرداننده گان اساسی فعالیت های بشردوستانه صورت گیرد.

با در نظر داشت خلا بین نیازها و منابع بشردوستانه، فعالین بشردوستانه و انکشافی باید با موثریت جهت رسیدگی به بحران های فعلی و تمام سیستم بشردوستانه کار نمایند. (بطور مثال: آفات طبیعی که هر سال به وقوع می پیوندد). آنها باید فن آوری و پروسه های جدید را معرفی نمایند و در قست ایجاد ارتجاعیت، کاهش خطر، و آمادگی برای رسیدگی و بهبود وضعیت بشری سرمایه گذاری نمایند.

جریان مستقل و مبتنی به نیاز کمک های بشردوستانه بزرگترین عامل برای دسترسی بی طرفانه به جوامع آسیب دیده میباشد. پلان رسیدگی بشردوستانه (HRP) و بودجه مشترک بشردوستانه (CHF) خارج از پالیسی مدیریت مدد رسانی و تعهدات توکیو تشکیل گردیده که 80% برنامه ثبات ملی و 50% کمک بودجوی را تنظیم میکند. فعالیت های بشردوستانه به شکل جهانی بخاطر تامین بیطرفی در چهارچوب همین میکانیزمها پذیرفته شده اند و ادامه آن یک امر قطعی میباشد.

2) کاهش آسیب پذیری و مدیریت خطر

آماده بودن برای رسیدگی حالات اضطراری، راه حل موثر و مفید برای کاهش آسیب پذیری و مدیریت خطر میباشد. این روش نباید منحصر به آفات طبیعی گردد بلکه بحران های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی را نیز در بر داشته باشد. ورکشاپ مشوره دهی افغانستان برای نشست سران نهاد های بشردوستانه در ماه می سال 2015 دایر گردید و خطرات ذیل را در افغانستان برجسته تلقی نمود.

آفات طبیعی از قبیل سیلاب ها، خشکسالی، رانش زمین و برف کوچ سالانه 200000 نفر را متاثر میسازد. و این آفات هر ساله بوقوع میبویند ، بناء به آسانی قابل پیش بینی میباشد.

تغییر اقلیم که بالای منابع طبیعی کشور تاثیر گذار میباشد کمتر پیش بینی میشود.

مدیریت ناقص آب های زمینی باعث خرابی محیط زیست گردیده و نا برابری های اجتماعی را بوجود می آورد.

کشمکش های مسلحانه

میزان بزرگ بازگشت کنندگان افغانی از پاکستان، ایران و سایر کشور ها.

به علت نگرانی های امنیتی دسترسی ناقص به جوامع بیچاره و آسیب دیده، بر علاوه آن محدودیت های جغرافیای مانع دسترسی به جاهای که در معرض خطر اند میشود.

نامساوات جنسیتی – آفت های طبیعی اثر نامتجانسی بالای زنها گذاشته است. راه های باید دریافت گردند که اشتراک زنها و دیگر گروه های آسیب پذیر بیشتر شود و سهم آنها در استراتژی های کاهش خطر و پاسخ های بشردوستانه تامین گردد.

عدم معلومات کافی برای کاهش آسیب پذیری و مدیریت خطر.

یک روش مرتب باید توسط فعالان ملی و محلی برای رسیدگی به حوادث جهت ارتقای ظرفیت و افزایش تداوم آن شکل گیرد. در سطح ملی جامعه بشردوستانه باید مشغول کار با کمیسیون ملی مبارزه با حوادث در راستای ارتقای ظرفیت، پلانگذاری و تحلیل و ساختن پالیسی ملی مدیریت حوادث باشند که باعث کاهش خطرات حوادث در تمام نقاط کشور میگردد.

در سطح ولایتی جامعه بشردوستانه باید با کمیته ولایتی مدیریت آفات کار کنند تا خطر ها را نشانی نموده و بعداً آنها را در پروگرام های بشردوستانه پیش بینی و پلانگذاری نمایند.

در سطح محلی جامعه بشری باید با کمیته مدیریت حوادث ولسوالی ها مصروف کار باشند تا مردم را از مفاهیم و روش های کاهش خطر آگاه سازند. در سطح اجتماعی، دانش بومی و تجربیات محلی در پلان کاری جوامع ضروری میباشد. کار های زیادی باید توسط تیم های اجتماعی مدیریت کاهش خطر در قسمت توانمند ساختن جوامع آسیب پذیر صورت گیرد. و بوسیله رادیو ، درامه ها و رساله ها و یا پیام های مرتبط دیگر از قبیل رسیدگی و مقابله با آفات و برنامه های کاهش خطر در نصاب تعلیمی مکاتب یا موسسات تحصیلی و مذهبی میتوان مردم را در رسیدگی به حالات اضطراری آگاه نماییم و آنها را در زمینه آموزش دهیم.

انعطاف پذیری و سرمایه گذاری چندین ساله در پلانگذاری های احتمالی از ظرفیت های قبلی و مورد نیاز در مقابل بحران ها به شمار میرود. هشدار های قبلی باید در اولویت قرار گیرد و بالای آگاهی دهی به مردم که در معرض خطر اند بیشتر تاکید صورت گیرد. توجه بیشتر باید بالای مواسی مردم که از اثر آفات طبیعی صدمه میبینند صورت گرفته و فعالیت ها درین قسمت بیشتر شود تا انواع گوناگون مواسی مردم حفظ گردد و این در کاهش نیاز های بشردوستانه کمک میکند.

تحلیل و تحقیقات بیشتری نیاز است تا رسیدگی آفات و کاهش خطرات را کمک کنند. برای فعال سازی این روند، جامعه بشردوستانه نیاز دارد تا تجربیات خویش را به طور منظم بین شان شریک نمایند و اطمینان پیدا کنند که چیز های را از بحران های که هر سال واقع میشود می آموزند. تمویل کنندگان باید پول بیشتری را بالای این نوع تحقیقات تخصیص دهند.

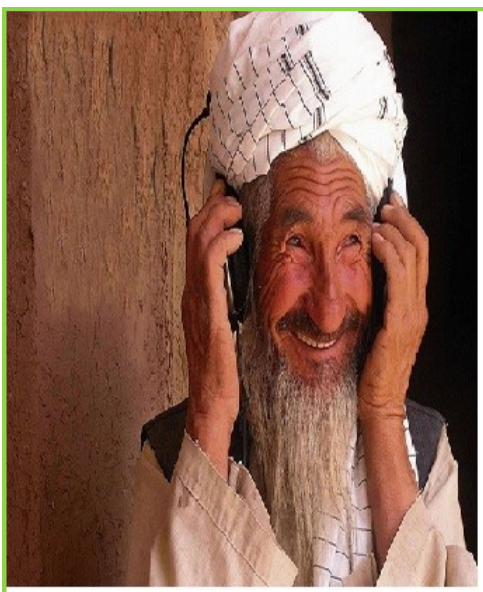
3) دگرگونی بوسیله نو آوری

مدیریت معلومات جدید: وسایل ارتباطات چون رادیو و تیلیفون برای نشر پیام های مربوط به واقعات اضطراری باید مورد استفاده قرار گیرند که همچنان شامل ارتباطات شورای های اجتماعی مانند مکاتب، مساجد، و کلنیک ها نیز میشود. شکل گیری این نوع ارتباطات جامعه بشر دوستانه را به شکل سریع و به موقع قادر میسازد تا معلومات راجع به حالات اضطراری را شریک سازند. سیستم های هشدار دهی قبلی عبارت از پیام های رسانه ای ، پیام های تیلیفونی، رادیو و غیره میباشد که باید در مواقع تحدیدات و خطر ها مورد استفاده قرار گیرند.

مشارکت ابتکاری: سکتور های زیادی در بخش ظرفیت های تخنیکی، اداری، معلوماتی، و عملیاتی وجود دارند که با فعالیت های بشردوستانه وابسته میباشد. جامعه بشردوستانه باید راه های جدیدی را برای کار کردن با سکتور خصوصی دریافت نمایند که گاهی این سکتور ها در کار شان جلوتر از چالش های اجتماعی و اقتصادی عمل میکنند. بخاطر رسیدگی به چالش های بشردوستانه با توجه به اصول آن، مشارکت نهاد های بشردوستانه و انکشافی عامه و خصوصی که به شکل خوب کار میکنند باید تنظیم و مورد استفاده قرار گیرند.

نوآوری در سرمایه های انسانی: فعالیت های بشردوستانه نیاز به اشخاص ابتکاری، اشخاص مسلکی، اختصاصی، متخصصین تخنیکی و تطبیق کنندگان دارند تا تسهیل کنندگان، تحلیل کنندگان، میانجیگران، و افراد ماهر را پرورش دهند. بر علاوه، نقش فارغین مدرسه ها در سازمان های بشردوستانه بسیار غیر ملموس میباشد. سازمان های غیر دولتی داخلی برای فارغین مدرسه های اسلامی اصول بشردوستانه را می آموزند تا بتوانند کارکنان مدرسانی شوند.

و باید پروژه های بیشتری در این زمینه تشویق گردند.

تصویر اکبر: کمپاین افغانستان را فراموش نکید

جنگ های داخلی مسلحانه و طولانی مدت، شورش ها و بی ثباتی های سیاسی در افغانستان بیشتر از 700000 افغان را در داخل کشور بی جا نموده است. در جریان درگیری ها از تاریخ 30 اپریل بدینسو 1,989 افغان مجروح و 978 تن دیگر کشته شده اند. کارکنان مدد رسانی به شکل زیاد شونده در جریان انجام وظیفه شان قربانی این رویداد ها شده اند.

در سال 2014، در سرتاسر افغانستان 36 کارمند مدرسانی کشته و 95 تن دیگر مجروح شده اند. از ماه جون سال 2015 بیشتر از 26 کارمند سازمان های غیر دولتی کشته، 17 تن زخمی و 41 تن ربوده شده اند.

وضعیت بشردوستانه در افغانستان به شکل زیاد شونده رو به وخیم شدن است. ارائه کمک های بشردوستانه برای مردم آسیب دیده بیشتر اوقات توسط اشخاصی از بین میروند که بالای کار، برنامه و اصول نهاد های بشردوستانه اعتماد ندارند. سازمان های غیر دولتی اکثر اوقات در جریان وظایف شان در تنگنا قرار میگیرند و با موانع گروپ های دولتی و غیر دولتی مواجه میگردند. نگرانی های وجود دارد که در سال 2015 نهاد های بشردوستانه کاهش پیدا میکند، زیرا گروپ های جرمی و مسلح کمتر قابل کنترل بوده و خشن تر از قبل عمل میکنند و دولت افغانستان نمی تواند آنها را به شکل درست کنترل نماید.

رسیدگی و پاسخگویی به بحران ها کار بسیار پیچیده و پرهزینه میباشد. نهاد های بشردوستانه که به بحران ها رسیدگی میکنند باید مورد توجه مجدد قرار گیرند. در برخی مواقع، سازمان های غیر دولتی از سوی دولت های تمویل کننده تحت فشار قرار میگیرند تا کمک های بشردوستانه را بخاطر اهداف سیاسی شان رهبری نمایند و اکثر اوقات این کار خود را دخالت در امور بشردوستانه و در خطر بودن کارمندان و مستفید شده گان عنوان میکنند. در بسیاری جاها معلومات مورد نیاز موجود نبوده و جمع آوری معلومات ارزیابی ناممکن میباشد. بدون این معلومات تحلیل مناسب و دانستن خلا های کمک های بشردوستانه غیر ممکن میباشد و به نوبه خویش میتواند توانائی فعالان بشردوستانه را برای دادخواهی به رسیدگی موثر تحت تاثیر قرار دهد و باعث تفهیم ناقص تمویل کننده گردیده و یک بی میلی را برای فراهم آوری بودجه فعالیت بشر دوستانه بوجود می آورد. در جریان مرحله جدید تحول باید تعهدات واضح صورت گیرد و رسیدگی به اساس نیازمندی و پول کافی توسط تمویل کنندگان فراهم گردد. این کار فعالان بشردوستانه را کمک می نماید تا برای درازمدت قابل پذیرش باشند و کمک های اساسی را به جاهای که سخت آسیب پذیر میباشند تخصیص دهند.

تصویر اکبر: کمپاین افغانستان را فراموش نکنید

یکی از تمرکزات کلیدی WHS این خواهد بود که چگونه تمام شرکا، موظفین و اعضا بشر دوستانه جوابگو باشند. این بسیار مهم میباشد که جوامع بین المللی یکبار دیگر از این فرصت استفاده نمایند تا ارزش ها و اصول مشترک بشردوستانه را که همانا انسانیت، عدم جانبداری، بی طرفی و استقلالیت میباشد را تصدیق نمایند. اصول بشردوستانه از قانون بین المللی بشردوستانه مشتق گردیده است که مبتنی بر درک مشترکی است که توسط فعالین بشردوستانه با اراده و حس بشری اجرا میگردد تا درد انسان ها را بدون در نظر داشتن فرهنگ، نژاد، و یا مذهب درمان نمایند. و اینها مراجع کلیدی بشردوستانه را از قبیل قانون صلیب سرخ بین المللی و تحریک هلال احمر، سازمان های غیر دولتی امداد رسانی به حوادث، و جامعه اروپائی در کمک های بشردوستانه را در بر میگیرد.

سفارشات کلیدی:

در حرکت بسوی نشست سران نهاد های بشر دوستانه و فراتر از آن جامعه بشردوستانه افغانستان باید نکات ذیل را رعایت نمایند. تعهدات خویش را دوباره تصدیق نمایند تا اصول و ارزش های قابل اجرا بشر دوستانه که عبارت از انسانیت، عدم جانبداری، بی طرفی و استقلالیت میباشد احترام گردیده و پیشرفت نمایند. تمویل و کمک های خوب بشر دوستانه باید دوباره تصدیق گردد و تعهد نمایند که در جریان مرحله تحول و بعد تر از آن رسیدگی به امور و کمک های بشردوستانه را از اهداف نظامی و برنامه های سیاسی و امنیتی به شکل کامل جدا نگهدارند. حقوق اساسی مردم آسیب دیده را حمایت نموده و آنرا بدون در نظر داشتن جنسیت، معلولیت و سابقه دریافت کمک های بشری دوباره تصدیق نمایند. در اولویت قرار دادن پول برای پروگرام های بشردوستانه که به اساس نیازمندی ها باشد و هدف آن مردم آسیب دیده به خصوص زنها، اطفال، و معلولین باشند. و بالای تقویت بیشتر هماهنگی، امور مالی و میکانیزم های رهبری انکشاف ظرفیت و رسیدگی به موقع بشردوستانه، سرمایه گذاری نمایند. فراهم سازی حمایت برای موسسات افغانی، سازمان های غیر دولتی و جوامع محلی باید حمایت گردد تا مدیریت حوادث ایجاد شده و ظرفیت رسیدگی پروگرام های محلی، آمادگی کمک های بشردوستانه و کاهش خطرات حوادث بواسطه تمویل وجهی افزایش یابد.

اصول (اساسات) بشردوستانه

انسانیت: به انسانها آسیب دیده در هر جایی که باشند باید رسیدگی صورت گیرد. هدف فعالیت های بشردوستانه حمایت از زنده گی، صحت و عزت انسان ها میباشد.

عدم جانبداری: فعالان بشر دوستانه نباید از کسی جانبداری نمایند هم چنان به هیچ نوع خصومت ها و جدال های سیاسی، نژادی، مذهبی و فکری پیوند نداشته باشند.

بی طرفی: فعالیت های بشر دوستانه باید تنها به اساس نیازمندی ها انجام گیرد و اولویت برای حالات بسیار عاجل بوده و بدون هیچ امتیازی ملیتی، نژادی، جنسیتی، اعتقادات مذهبی و اندیشه های سیاسی صورت گیرند.

استقلالیّت: فعالیت های بشری باید از هر نوع اغراض سیاسی، اقتصادی یا اهداف دیگر پاک بوده تا فعالان بشری در ساحات تطبیق فعالیت های بشردوستانه مستقلانه عمل نمایند.

تصویر اکبر: کمپاین افغانستان را فراموش نکید

DO NOT FORGET AFGHANISTAN
THE WORLD IS GRADUALLY FORGETTING